

Peter Holst (V):

Da venstre i fjor som led i en større sammenhæng stemte for de ændringer, der nu foreslås tilbageført, var vor baggrund den, at vi fandt støtte for forslaget i fjor i en redegørelse fra et udvalg under indenrigsministeriet. Vor baggrund var endvidere den, at vi med ændringen fra i fjor var af den opfattelse, at vi i stedet for at påføre nogen vilkårlighed tværtimod fjernede en indtil da eksisterende vilkårlighed, nemlig i form af en forskelsbehandling af hospitalsindlagte pensionister hjemmehørende i en kommune med et tilstrækkeligt antal plejehjemspladser og pensionister, der hørte hjemme i en kommune med et utilstrækkeligt antal pladser. Endvidere gik vi ud fra, at det, der ledsagede forslaget i fjor, nemlig et forslag om øget kontanthjælp, ville kunne afbøde de ulemper, vi nu har set eksempler på, altså ville kunne have sikret, at en pensionists hjem ville kunne blive holdt intakt, indtil en endelig og definitiv visitation til plejehjemsanbringelse var foretaget. Vor opfattelse er, at måske skyldes en del af de uheldige eksempler, vi er blevet gjort bekendt med, at nogle visitationer er foretaget på et forhastet tidspunkt og på et grundlag, der ikke har været forbundet med den maksimale grad af sikkerhed. De synspunkter, jeg her har forklaret vi havde i fjor, har vi stadig væk.

Imidlertid er vi også opmærksomme på, at nyordningens praktisering – i virkeligheden udelukkende her i hovedstaden – i nogle helt påviselige tilfælde har haft nogle virkninger, som vi aldrig har ment skulle være en følge af det, vi vedtog i fjor. Det er let nok at sige, at man i hovedstaden på lidt længere sigt kan udbedre manglerne ved at lægge sig i selen for at få det tilstrækkelige antal plejehjemspladser etableret, men vi er i venstre indforstået med, at det kan være nødvendigt at se på, at nogle ting bør ændres allerede straks for de pågældende berørte pensionister. Når talen er om hovedstadens indretning af plejehjemspladser i forhold til det øvrige lands, sætter det i grunden en ting, der hyppigt nævnes i folketingets sociale udvalg, i et vist lys. Under behandlingen af bistanndsloven for tre år siden og forskellige andre love senere har det hyppigt været nævnt, sågar fra nogle af de partier, der er forslagsstillere til det, vi behandler nu, at det socialpolitiske problem i Danmark var de mørke pletter i provinsen, hvor der sad et borgerligt styre og misrøgtede sin opgave. Det synes jeg er be-

mærkninger, vi i dag får sat i et vist illustrerende lys.

Jeg kan tilsige, at venstre uden tøven vil medvirke til at få de nødvendige foranstaltninger, de nødvendige løsninger gennemført, der kan afbøde de helt påviselige ulemper, som er fulgt af det, vi vedtog i fjor, og jeg vil, som socialministeren også gjorde det, henholde mig til, hvad der fra en meget kompetent forsamling, nemlig socialinspektørforeningen, er tilskrevet os, hvor der udtrykkeligt gøres opmærksom på:

»... en tilfredsstillende og rimelig ordning behøver ikke at nødvendigsgøre en tilbagevenden til den tidligere ordning ...«.

Vi er parat til at rette det, det har vist sig nødvendigt at rette, men det, der er hele hovedsagen i lovændringen i fjor, mener vi stadig væk er lige så begrundet nu, som det var dengang.

Jørgen Junior (FP):

Ja, der har jo været skrevet mange spalter i aviserne om, hvorledes den besparelse, dette lovforslag omhandler, har virket i praksis, og det har, hvad jeg kun finder rimeligt, følelsesmæssigt spillet en usædvanlig stor rolle. Jeg har haft meget dårlig samvittighed, hver gang jeg har læst om, hvorledes de ældre medborgere, for hvem vi har ansvaret, må leve på en måde, der faktisk har vist velfærdssamfundet fra dets værste side.

Så er der blot det at sige, at lovforslaget om besparelsen på papiret på disse 29 mill. kr. ligesom har måttet stå for skud som hele begrundelsen for, at ældreomsorgen i dette land er utilfredsstillende. Dette er ikke helt rimeligt, og forsvaret fra bl. a. Københavns kommune er da også gået på at påvise, at kritikken er overdimensioneret og uretfærdig. Dette kan nok til en vis grad være rigtigt, fordi man fra de ansvarlige myndigheders side har kunnet holde sig til den lille flig af problematikken, der dækkes af netop dette forslag.

Lad det derfor først være sagt, hvad fremskridtspartiets indstilling er til hele den måde, vi tager os af vore gamle på, et område, der af folketinget og socialudvalget stort set overhovedet ikke er blevet behandlet i de sidste 2 år, hvor jeg har været medlem af tinget, og hvor det næsten hver gang har drejet sig om de forskellige forslag til mere eller mindre utilstrækkelige økonomiske forbedringer for pensionisterne i al almindelighed.

Det kan ikke undgås, at der findes ældre, for